

то човѣкъ се забъркваше. На една хубава маса стоеше счупенъ столъ, а до него часовникъ поваленъ. До стѣната се мждръше хубавъ долапъ, въ който бѣха натрупани разни староврѣменски сребърни издѣлия, панички и шлшенца. По писалищната маса бѣха разхвърлени ситно изписани хартишки, нѣкаква староврѣмска книга съ кожена подвързия, единъ изсъхналъ като орѣхъ лимонъ, отломена часть отъ мекъ столъ, малка чашка съ течность и три мухи вжтрѣ; двѣ пера оцапани съ мастило, ръждясали, жбочистачка на господаря съвсѣмъ пожелтѣла. По стѣнитѣ бѣха окачени разни нови и вети, здрави и почупени, изпокжсани парцали, картини, барабани, шапки, черчевета и т. н. Въ единъ жгълъ на стаята имаше цѣла купчина отъ какви не прѣдмети: дрехи, обуша, дрѣжки, стѣкалца и т. н. Но прахътъ по тѣхъ бѣ толкова дебелъ, че мжно можаха да се разпознаятъ. Виждаха се пашкули, пояси, чехли, гащи, палта . . . а какво имаше отдолу, никой не може каза.

Човѣкъ се питаше, дали въ тази кжша има живи стопани или тя е запустяла и напустната. Докато Чичиковъ разглеждаше тѣзи натрупани и събрани отъ всѣкждѣ дрипи въ стаята, фигурата отвори вратата и влѣзе при него. Сега чакъ нашиятъ търговецъ забѣлѣжи, че фигурата е мжжъ съ бръснати мустаки и брада рѣдка, като телено чесало, съ каквото чешатъ конетѣ.

Двамата се изгледаха добрѣ. Търговецътъ запита:

- Какво, господарьтъ дома ли е?
- Тука е стопанинътъ, отговори фигурата.
- Че кждѣ е? запита Чичиковъ.
- Та що, господине, слѣпъ ли сте или какво?